

11. И дымъ-тъ на тѣхно-то мжченіе възлѣзува во вѣкы вѣковъ, и пѣмать отдѣхновеніе ни день ни ноцъ тѣзи които ся кланятъ на звѣръ-тъ и на образъ-тъ неговъ, и който приима бѣлѣгъ-тъ на негово-то име.

12. Тука е тѣрпѣніе-то на святии-тѣ; тука сѣ тѣзи които пазятъ заповѣди-тѣ Божіи и вѣрж-тѣ Иисусовѣ.

13. И чухъ гласъ отъ небе-то който ми казуваше: Пиши: Блажени мъртви-тѣ които умиратъ отъ нынѣ въ Господа. Ей, казува Духъ-тъ, да си починатъ отъ трудове-тѣ си, и дѣла-та имъ ходятъ слѣдъ тѣхъ.

14. И видѣхъ, и ето облакъ бѣлъ, и на облакъ-тъ сѣдѣше единъ подобенъ Сыну челоувѣческому, и имаше на главѣ-тѣ си златенъ вѣнецъ, и въ рѣкѣ-тѣ си сѣрпъ остръ.

15. И другъ ангелъ излѣзе изъ храмъ-тъ, и выкаше съ голѣмъ гласъ на тогози, който сѣдѣше на облакъ-тъ: Простри сѣрпъ-тъ си и жни; защото дойде ти часъ-тъ да жнешъ, понеже изсѣхнѣ жьтва-та земна.

16. И онзи който сѣдѣше на облакъ-тъ, положи сѣрпъ-тъ си на земѣ-тѣ, и пожьната бы земля-та.

17. И другъ ангелъ излѣзе изъ храмъ-тъ който е на небе-то, и държаше и той сѣрпъ остръ.

18. И другъ ангелъ излѣзе изъ олтарь-тъ, който имаше власть надъ огнь-тъ, и извика съ выкъ голѣмъ на тогози който имаше острый-тъ сѣрпъ, и каза: Простри острый-тъ си сѣрпъ, и обери гроздове-тѣ на земно-то дозіе, защото узрѣя вече гроздіе-то му.

19. И положи ангелъ-тъ сѣрпъ-тъ си на земѣ-тѣ, и обра лозіе-то земно, и хвърли *обратно* въ голѣмый-тъ жлебъ на Божіи-тѣ ярость.

20. И истѣпканъ бы жлебъ-тъ вѣнъ отъ градъ-тъ, и потече крѣвь изъ жлебъ-тъ дори до узды-тѣ на коніе-тѣ, въ разстояніе на тысящъ и шестстотинъ стадіи.